

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAS CHICAS ESTAN BIEN

Espanya, 2023

Direcció: Itsaso Arana

Guió: Itsaso Arana

Intèrprets: Bárbara Lennie,
Irene Escolar, Itziar Manero, Itsaso Arana

Durada: 86 min

Gènere: drama

Idioma: castellà i basc

Subtítols: castellà

Data d'estrena: 25/08/2023

Les pel·lícules són cartes al futur

Un cop "las chicas" estan ben instal·lades a la casa on conviuran uns dies, Itsaso Arana escriu en un paper: 5 noies (parlant); 7 dies (d'estiu); 1 casa ("de camp", definició que ratlla canviant-ho per "de conte"). Tot seguit, anota dues llistes amb persones i personatges: Bárbara Lennie/la més gran, Irene Escolar/la princesa, Itziar Manero/la santa, Helena Ezquerro/la boja i la mateixa Itsaso Arana/l'escriptora, que no directora, cosa que, de fet, és al teatre i d'aquesta seva primera pel·lícula. També escriu en un altre paper: "Assaigs d'una obra de teatre"; però, després de fer unes quantes variacions, acaba sortint: "Una pel·lícula assaig". Afegint-hi diverses paraules (com ara delicadesa, insatisfacció, amor, mort, vestits, princeses i gripau) a les notes, s'hi esbossa prou clarament els elements que entren en joc a "Las chicas están bien": quatre actrius, junt amb una amiga escriptora, es reuneixen en una casa de camp per assajar-hi una obra de teatre, cosa que és un pretext per fer una pel·lícula amb una voluntat assagística; la casa de camp es converteix en l'escenari d'un "conte d'estiu" que a la vegada remet als antics contes de princeses, però donant-li la volta amb la sensibilitat de qui diu haver comprès que "la princesa no buscava el príncep, sinó el pèsol"; les actrius, vestides amb roba d'època, encarnen uns personatges dins d'un artifici teatralitzat, però hi palpita la seva personalitat, les seves experiències de vida i també com a actrius que alhora són transfigurades en una ficció amb diverses capes.

En tot cas, *Las chicas están bien* és una pel·lícula, però feta a partir del bagatge teatral de les seves creadores. Itsaso Arana ha col·laborat com a actriu (i també com a guionista en el cas de *La virgen de Agosto*) en el cinema de Jonás Trueba, però s'ha de tenir present el fet que és una de les ànimes de la companyia Tristura, que, des de l'any 2004, es proposa fer un teatre de nova creació en què, comptant amb les aportacions dels intèrprets, la frontera entre persones i personatges es fa incerta. Dues de les actrius que han participat en muntatges de Tristura són les joves Itziar Manero i Helena Ezquerro. A Itsaso Arana li va semblar interessant posar-les en relació, de manera horitzontal i sense jerarquies, amb dues actrius més experimentades: Bárbara Lennie i Irene Escolar, que van fer-se amigues quan, l'any 2018, van representar *Hermanas*, un duel teatral escrit pel dramaturg francès Pascal Rambart, i després van concebre juntes *Escenario O*, una sèrie de HBO que aporta la versió televisiva de sis obres de teatre contemporànies. Les quatre actrius assumeixen el joc (a instàncies de l'escriptora/directora) d'encarnar quatre germanes (i és així que és temptador pensar en *Donetes*) que, amb frases manllevades de la tradició literària/dramàtica i també de noves que fan de contrapunt, parlen d'allò que esperen de la vida, de la seva

idea de l'amor, del seu germà gran que ha abandonat la casa i que, a través de cartes, els explica els coneixements adquirits en contacte amb el món exterior. Només una, la princesa, ha viatjat. Ha conegut més coses que si no hagués sortit de l'habitació, amb el llit on totes es reuneixen, i que és filmada amb una llum i uns enquadraments que revelen una inspiració pictòrica? Potser no: les dones no hem sabut menys pel fet d'estar confinades a l'interior domèstic. Per què va marxar? Sobretot, per l'esperit rebel d'una princesa (i és així que, feliçment, no ho és de veritat) que afirma que, sobretot, allò que s'ha de tenir present és que la vitalitat és sagrada i que, en qualsevol circumstància, no ens podem permetre perdre-la. El cas és que tant Itziar Manero com Helena Ezquerro fan present que, com correspon a la realitat, les seves mares respectives són mortes. És més incert que Irene Escolar estigués vivint un moment d'enamorament, però potser hi ha alguna cosa d'ella mateixa quan afirma que ha estat pendent de la mirada (i del desig) dels altres mentre enregistra un missatge a un home a qui diu que ell li agrada i que així continuarà essent independentment del fet que la correspongui o no. Irene Escolar, sempre tan encisadora, toca els pits i acarona el ventre embarassat (sí, és una pel·lícula on es fa present no tan sols la complicitat, sinó també la sensualitat entre dones) de Bárbara Lennie, que, certament, gestava una criatura quan va tenir lloc el rodatge, que només va durar disset dies. Suposadament, aleshores no se'n sabia el sexe, però la llogatera de la casa té clar que serà una nena pronosticant que serà forta i valenta. En un bell moment, Bárbara Lennie llegeix una carta. Itsaso Arana (l'escriptora) l'ha escrit com si fos l'embarassada qui s'adreça a la seva futura filla: "T'han dit que seràs forta i valenta, però sigues també suau i fràgil. Fes el que sentis. Digue el que penses. Passa-t'ho bé". La carta agafa volada quan l'actriu llegeix: "Abans em sobresaltava la idea que les pel·lícules que he fet em sobreviuran. Ara, pensant en tu, em sembla bonic. Les pel·lícules també són cartes al futur". Volent ser digne de memòria s'ha fet aquest "conte d'estiu" on també hi ha un príncep que no busca una princesa, sinó que troba una dona "boja" amb qui comparteix una felicitat sense pensar que ha de durar per sempre, i arriba un bany en un riu on apareix un gripau.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona